

Sygn. akt I CSK 704/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. S.A. w K.
przeciwko D. S.A. w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej H. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz strony pozwanej oraz interwenienta
ubocznego kwoty po 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ukierunkowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących strony. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.

Strona skarżąca powołała się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy na twierdzenie, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywista zasadność. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w tym przepisie, zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, niepubl.).

Niniejsza skarga nie spełnia tych wymogów. Argumenty, którymi skarżący wsparł stanowisko, że jego skarga jest oczywiście zasadna, ograniczają się do postawienia Sądowi drugiej instancji zarzutu niezastosowania art. 5 k.c. co do podniesionego przez pozwanego w toku procesu skutecznie zarzutu przedawnienia

roszczenia oraz polemiki z podstawą faktyczną wziętą pod uwagę przez sąd drugiej instancji przy ocenie okoliczności faktycznych istotnych do zastosowania art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

jw